

gaver. Saa vidt er Lovforslaget nu ikke gaaet, og det er maaske heller ikke noget almindeligt Ønske, at det skulde gaa saa vidt, men skulde man føre Princippet helt ud, var det jo rimeligt, at de bleve tagne med. Der er en Art af Dispositioner, som jeg ikke godt kan undlade at omtale, nemlig den, at en Mand, der sidder inde med Formue, i levende Live skifter med sine Børn. Det kan han gøre, uden at noget Beløb kommer under Skifterettens Hænder, og naar han saa dør efter kortere eller længere Tids Forløb, er der ingen Arv efter ham, og der betales ingen Arveskat. Dette Forhold er ikke berørt i Loven, og jeg kan godt se, at det kan være overordentlig vanskeligt at komme ind derpaa. Det skulde imidlertid tiltale mig noget, om det kunde lykkes under Lovforslagets videre Gang at faa ogsaa disse Beløb med. En hel Del af disse Dispositioner ere jo utvivlsomt af den Art, at de kun eller hovedsagelig kun finde Sted, for at man kan unddrage sig Afgiften. Jeg er imidlertid ikke blind for, at den Slags Overdragelser *maaske* ville blive sjældnere i Fremtiden, skønt den højere Arveafgift jo vil friste til at benytte dem i højere Grad. Endvidere er der et andet Moment, som ogsaa har en vis Betydning. Naar en Mand sidder med en Ejendom, særlig paa Landet, og overdrager den til sine Børn, gør han det jo ogsaa under Hensyn til, at han selv fremdeles skal have sit Udkomme, og han betinger sig derfor en Aftægt. Denne Aftægtsydelse er i Tilbagegang og vil sikkert mere og mere forsvinde, fordi man mere og mere kommer ind paa at sikre sig gennem en Livrente, som man tegner i Tide, hvorved man undgaar det i mange Henseender ret mislige Aftægtsforhold.

Der er et Omraade til, som er draget ind under Arveafgiften, nemlig Livsforsikringer og lignende Forpligtelser, som en Mand paadrager sig, for at en anden kan nyde godt deraf. Det er jo ikke helt ualmindeligt, at naar en Mand, der overhovedet har Formue og formaar at gøre det, vil gavne en anden, der ikke staar i et saadant Forhold til ham, at han direkte kan nyde Arv fra ham, tegner han en Livsforsikring paa hans Navn og betaler den selv. Det Beløb, som paa denne Maade overgaar til anden Mand, er jo i Virkeligheden Arv i fuld Forstand, og at det er medtaget, er ganske naturligt.

Jeg nævnedes før, at der i Lovforslaget er en hel Mængde Bestemmelser, som

gaa ud paa at bringe den Afgift ind i Statskassen, som bør komme derind. Jeg hilser alle disse Bestemmelser med Glæde, om end der kan være enkelte af dem, som maaske ville være lidt vanskelige at praktisere, og maaske en ganske enkelt af dem, som vil virke, jeg vil ikke sige uretfærdigt, men uheldigt. Jeg skal ikke nu nævne alle disse Foranstaltninger, som have givet sig Udtryk i en hel Række af Lovforslagets Paragraffer, og som have den nævnte Hensigt. Den vigtigste af dem turde maaske være den, at man har paalagt selvskiftende Arvinger, overhovedet dem, som komme til at fordele en Arv, der ikke kommer i Skifterettens Hænder, at opgive meget udførligt, hvad Boet omfatter af faste Ejendomme o. s. v., i det hele alt, hvad det omfatter, med Fradrag af Gæld, og Oplysning om, hvem Arven vil tilfalde. Hidtil har man fulgt en Praksis, som ikke har givet nogen væsentlig eller rettere ingen Garanti for, at alle de afgiftspligtige Beløb kom til at svare Afgift, nemlig den, at man i saadanne Tilfælde aldeles summarisk opgiver, hvad Arven beløber sig til. Denne Bestemmelse vil sikkert faa meget stor Betydning i Retning af at sikre, at Arveafgiften gaar ind i Statskassen. Den eneste af disse Bestemmelser, som jeg har Betænkelighed ved, er den, der indeholdes i § 14, og som gaar ud paa, at naar en Ægtefælle afgaar ved Døden, skal der svares Afgift af den Del af Boet, altsaa Halvdelen, som gaar i Arv til den efterlevende Ægtefælle eller Børnene eller andre. Hidtil har det været saaledes, og det er jo fremdeles saaledes, at naar en Ægtefælle dør, kan, hvis det er Konen, Manden jo altid hensidde i uskiftet Bo, og er det Manden, kan Konen næsten altid faa Lov dertil, og der svares da ingen Afgift, før der indtræder Skifte ved den længstlevendes Død. Meget ofte har det ført til, at den længstlevende har benyttet den før omtalte Fremgangsmaade til at undgaa at betale Arveafgift, nemlig i levende Live at fordele Arven til Arvingerne. Det er ganske rigtigt, at det undgaar man, naar man konsekvent gennemfører denne Bestemmelse i § 14, at Arveafgiften, naar en af Ægtefællerne er afgaaet ved Døden, opkræves af den Del af Boet, som gaar i Arv til Ægtefælle og Børn. Men det kommer til at virke ret uheldigt, navnlig for de mindre Boer, ikke for dem alle, men for en hel Del af dem. Forholdet er i Virkeligheden det, at naar en Ægtefælle dør, vil det i de allerfleste Tilfælde ikke